

“De internationale bestsellerserie”.

Cees de Koning's

LEO WOUTERS EN HET DEBUUT!

Lees ook het eerste deel – Leo Wouters en de Oplossing!

Leo Wouters en het Debuut!

Hoofdstuk 1.

Het was een stralend mooie middag geweest. Carla Wouters stond zwaar hijgend, als een oud paard tijdens een zonovergoten snikhete dag, met een hand tegen een halfhoge muur gesteund. Ze droeg vandaag een knalgele fitnessoutfit van Hera, witte Nike sportschoenen en een passende haarband om haar lange, tot haar schouders gegroeide blonde haren niet in haar gezicht te laten hangen. In de andere hand ze een halfleeg, of half vol, flesje water. Haar derde fles van vandaag. Gisteren was ze, als enige vrouw in de groep, met de EMV Marns begonnen op de Van Ghentkazerne in Rotterdam. "Dit was nog een peulenschil", had een van de ervaren instructeurs tegen niemand in de groep in het bijzonder gezegd. Deze hele eerste week was een peulenschil, volgens de man dan. In deze eerste week zouden de rekruten militaire basisvaardigheden geleerd krijgen, evenals denken en werken als een marinier. Daarna zouden de volgende 2 weken, de zogenaamde "First Impression" als echte vuurdoop voor de voeten van de heren, en dame, gegooid worden, wat ook nog maar een begin was voor de in totaal 10 weken basisopleiding die nu eenmaal horen bij de mariniersopleiding. De eerste dag waren er in de richting van Carla nog wat lullige en typisch mannelijke opmerkingen geweest, al was ze daarvoor gewaarschuwd door een van de Sergeanten, maar die waren snel en vakkundig door de leiding in de kiem gesmoord. "Vrouw of Man maakt binnen het korps helemaal geen verschil, alleen prestaties maken wat uit en bepalen of je geschikt bent om jezelf marinier te noemen of niet', Dit was natuurlijk het standaard riedeltje. Carla wist dondersgoed, alleen haar prestaties de komende dagen en weken zouden het voorlopige ongelijk van de mannen doen verstommen. Als haar prestaties, mentaliteit en alle andere

facetten top waren, zouden de mannen haar als gelijke accepteren, zouden deze minder of misschien zelfs gelijk zijn, dan kon ze nog heel wat ellende en grapjes verwachten. Carla voelde bijna de druk van de gehele vrouwelijke maatschappij op haar ranke schouders terwijl ze bij de muur vandaan liep, 'Ik zal ze eens wat laten zien', dacht ze, terwijl ze haar spieren begon los te gooien voor de volgende 400 meter hardlopen.

Carlo Torres had in de loop der jaren honderden mensen verhoord. Sommigen vertelden de waarheid, soms direct, soms na enig aandringen, de meesten echter hadden gelogen. Leugenaars verraadden zichzelf. Hun ademhaling ging iets sneller, hun oogcontact werd verbroken, onbewust raakten ze hun eigen neus, wang of andere lichaamsdelen te veel aan tijdens de verhoren, of ze trokken hun armen naar het lichaam en hielden het vast, alsof ze een soort van beschermende cocon wilden vormen om de valse verklaring te verstoppert, of in elk geval de verkondiger ervan. Een goede professionele verhoorder weet in negen van de tien gevallen dat zijn tegenstander heeft gelogen. Carlo Torres was hier altijd heel goed in geweest. De man die op nog geen meter afstand van hem op een stoel zat, wist dat de andere man doorhad dat hij had gelogen. De hamer die rustig maar doeltreffend op de duim aan zijn rechterhand neerkwam bewees dit. De schreeuw van pijn die volgde deed dit ook. "Ik heb je toch duidelijk laten weten wat de gevolgen zouden zijn als je mij niet de waarheid vertelde", zei Carlo Torres rustig, en zonder de vaak bij bijkomende emotie. "Het zal ervan afhangen of je de duim ooit nog op een normale manier kan gaan gebruiken. Ik zal als ik in jouw schoenen zou staan heel goed nadenken wat het antwoord op mijn volgende vraag moet zijn". Carlo keek de andere man met een spottende glimlach aan, "Ik heb trouwens trek in een sigaret, wil je er ook een?" De man op de stoel keek zijn ontvoerder met een mengeling van pijn, woede en angst op een dierlijke manier aan, 'Nee, ik rook niet, klootzak'. Carlo Torres was veel te veel een professional om op de nutteloze opmerking van de man te reageren, "Misschien een juiste tijd om mee te beginnen, maar dat moet je zelf weten, ik neem er wel een als het je niet stoort". Zonder zich verder om het gejammer en gescheld van de andere man te bekommeren

zocht hij in een van zijn jaszakken het pakje Pall Mall die hij deze ochtend bij een van de honderden tijdschriftenwinkeltjes in Baltimore had gekocht. Niet dat hij doelbewust op zoek was geweest naar een winkel voor rookwaar, hij had daar, op dat moment, gewoon trek in een sigaret. Als roker heb je dat gewoon soms. Nadat Carlo Torres de grens tussen Canada en Amerika was overgestoken, nu 2 dagen geleden, had hij in een rustig tempo de 600 kilometer afgelegd. Hij had geen haast. De Dodge had hij weer netjes terug afgeleverd bij Sixt. Hij vond zo een voertuig veel te groot voor een stad zoals Baltimore, en was overgestapt op het openbaar vervoer. Deze was van een vrij goed niveau in de stad, in ieder geval beter dan in de meeste andere Amerikaanse grotere steden. Soms was het hebben van een auto gewoon een noodzaak, soms alleen maar makkelijk, maar in middelgrote of grote steden zoals Baltimore was het juist niet hebben van een auto een groot voordeel. Voor zijn reden om nu in de 18e grootste stad van Amerika te zijn, had hij geen auto nodig. Wel een goed maar niet te duur hotel. Hij had een basis nodig. De stad Baltimore heeft bijna 80 hotels en vele andere soorten van accommodaties. Meer dan de helft van de hotels viel af, te duur, te goedkoop, niet helemaal binnen de juiste locatie-cirkel of gewoon waren de reviews niet positief genoeg. Tenslotte koos hij voor het prima aangeschreven Royal Sonesta Harbor Hotel. Hij had online een kamer voor 3 nachten gereserveerd en was bij aankomst direct aan het werk gegaan. De man die nu voor hem op een stoel zat was niet moeilijk te vinden geweest. Ooit was deze man belangrijk voor de Organisatie geweest. Net als Carlo Torres zelf. Als iemand iets kon vertellen over de achtergrond, de structuren achter de schermen, maar vooral de huidige leiding in deze, dan was hij de aangewezen persoon. En niet geheel onbelangrijk, hij was als een van de weinige ex-medewerkers nog in leven. "Goed, dat was even lekker, waar waren we ook alweer gebleven?" Totaal op zijn plaats, je zou het zelfs relaxed kunnen noemen, keek Carlo Torres even om zich heen, alsof hij een vuilniszak zocht. "Oh ja, bijna vergeten, jij was net van plan om mij te vertellen waar onze Patty tegenwoordig uithangt, toch?" De ijzige glimlach op de mond van de Amerikaan verried geen spoor van twijfel; de man op de stoel wist

dondersgoed dat er vandaag maar een manier was waarop hij deze vieze smerige oude en verlaten fabriek achter zich kon laten, het liefs met zo weinig mogelijk lichamelijk schade, en dat was de andere man precies vertellen wat hij wilde weten. De man op de stoel was geen veldagent geweest, als het op een knokpartij aankwam had hij geen schijn van kans tegen de veel grotere, sterkere en doorgewinterde andere man. “Man, dat weet ik niet, sinds ik de Organisatie heb verlaten heb ik niets meer vernomen, ik ben al blij dat ik nog leef, je weet toch hoe ze werkt?” Carlo Torres moest glimlachen om het antwoord van de man. Natuurlijk wist hij hoe de Organisatie werkt. “En ze heeft je gewoon laten gaan, je vakantiedagen uitbetaald, een gouden horloge met inscriptie voor je pensioen, misschien een leuk afscheidsfeestje?” De man op de stoel keek zijn ontvoerder boos aan, “Nee, natuurlijk niet, zonder de laten we zeggen extra veiligheidsmaatregelen die ik voor mezelf ingebouwd had in de laatste jaren, had ik hier nu niet gezeten”. Carlo Torres keek de man enigszins bewonderend aan, “Je hebt dus informatie meegenomen en ergens opgeslagen wat tegen de Organisatie gebruikt kan worden?” Nu was het de andere man die ondanks zijn nog met pijn vertrokken gezicht een glimlach niet kon onderdrukken, “Zoiets ja, het zorgde er in ieder geval voor dat ik redelijk veilig afscheid kon nemen, en het zorgt er ook voor dat ik veilig ben zolang de informatie niet een openbaar goed wordt of deze niet meer gebruikt kan worden”. “En daar hebben ze het bij gelaten, voorlopig dan?”, vroeg Carlo toch enigszins verbaasd aan de andere man. “Ja, voor nu dan, ik bedoel, over de opdrachten of opdrachtgevers wist ik natuurlijk helemaal niets, mijn taak waren de geldstromen en de algemene financiële huishouding van de Organisatie”.

De intercity die Leo voor de zoveelste maal van Amsterdam terug naar Hilversum bracht, was op dit late tijdstip nog goed vol. Gelukkig had hij nog een vrije zitplaats gevonden, al was de man naast hem enigszins overwichtig waardoor Leo zijn plaats met ongeveer de helft was gekrompen, en rook zijn buurman buitengewoon sterk naar een mix van knoflook en nog iets anders. Veel last had Leo niet van deze beide onhebbelijkheden. Hij was moe, heel moe. De training van vandaag was

buitengewoon zwaar geweest. Hij was nooit een groot fan geweest van duurlopen, helemaal niet eigenlijk, maar waar hij normaal redelijk goed meekon met de snellere en betere hardlopers, moest hij vandaag al snel afhaken bij de voorste groep. Nadat de volledige O14 groep het parcours had afgelegd, in een veel te langzame tijd volgens hun coaches, werden de jongens daarna ook nog eens stevig onder handen genomen in de fitnessruimte van de club. Pas nadat de groep zich ruim een uur zwaar in het zweet had gewerkt, mochten ze weer naar buiten voor specifieke voetbaloefeningen. Na afloop van de ruim 3-uur durende training moest Leo ook nog eens rennen om de trein te halen. En dat met een grote en zware voetbaltas over zijn schouders. De man naast hem bewoog zijn lichaam op de stoel van rechts naar meer links, waardoor Leo automatisch ook meebewoog. In ieder geval had hij een zitplaats. Vechtend tegen een beginnende slaap keek hij eens rond in de coupé van de trein. Iets wat hij zichzelf had aangeleerd na de bijna rampzalige gebeurtenissen van ruim een half jaar geleden alweer. Een opvallend gezicht, iemand die zich anders gedroeg, misschien iemand die te veel aandacht aan hem besteedde. Gelukkig was er vandaag niets in deze coupe die een van deze predicaten verdiende. Daar had hij ook de energie niet voor op het moment. Hij was blij dat hij kon zitten, de 150 kilo naast hem nam hij maar op de koop toe.

Het flatgebouw was in de jaren zestig gebouwd, maar pas kortgeleden opgeknapt. Dat kon Inspecteur Terry Hagemeyer zien aan de nieuwe luifel van de voorkant, de gezandstraalde bakstenen en de nieuwe verf aan de kozijnen. Terwijl hij er met zijn partner van vandaag naar zat te kijken, maakte een man, opvallend gekleed in een glimmende paarse trainingsoutfit, de deur open door een plastic sleutelkaart tegen een elektronisch kastje bij de ingang te houden. De deur ging met een zacht hoorbare klik open en de man liep, met in zijn linkerhand een grote boodschappentas van een lokale supermarkt, het gebouw in. Nadat de man naar binnen was verdwenen en deze al een paar seconden uit het zicht van de beide agenten was vertrokken, sloot de deur zich weer. “Weet je het nummer waar we moeten zijn?” hoofdagent Jacobs keek zijn Inspecteur een moment lichtelijk geïrriteerd aan maar haalde toch maar

zijn mobiele telefoon uit de binnenzak van zijn jas, zocht naar iets in de notities en herhaalde het nummer van de woning, zo ongeveer voor de 10^e keer vandaag dacht hij in zichzelf, “Zeker Inspecteur, nummer 67, zesde verdieping”. Terry moest zich even bukken in de auto om vanuit de bijrijdersstoel de verdieping te kunnen zien. Niets bijzonders. Een galerij met flats zoals er vele zijn in Utrecht. De voordeuren waren zonder uitzondering allemaal rood geschilderd, de balkons waren allemaal wit, waar duidelijk bij sommige roestplekken van het ijzer te zien waren, op een paar balkons stonden zomerstoelen nog opgesteld als stille getuigen van mooie zomerdagen, en bij een enkel balkon hingen wat kledingstukken in de zon te drogen. De flat die hun speciale aandacht had vandaag, had een leeg balkon. Geen stoelen, geen kleding, alsof er niemand woonde. Terry kon nog net zien dat de gordijnen van de flat gesloten waren. Niets wees erop dat er binnen in de flat een goede reden was dat de beide politieagenten hier al enkele uren aan het posten waren. “Waar blijven die gasten van het arrestatieteam, ze zouden hier toch al moeten zijn”. “ETA 4 minuten Inspecteur, althans, dat was 3 minuten geleden, heel lang kan het nu ook niet meer duren”. De agent had het laatste woord nog niet uitgesproken of een zwartkleurige Audi Q7, met vlak daarachter een donkerblauwe BMW X5, parkeerde achter de Skoda van de beide agenten. “De afdeling Interventie is gearriveerd Inspecteur”. Terry Hagemeyer keek een moment met rollende ogen naar de hoofdagent, die vandaag als uitzondering ook in burger was gekleed, naast hem en klikte zijn portofoon van zijn broekriem. “Middag John, jullie weten waar jullie moeten zijn neem ik aan?” Een moment was er het bekende gekraak te horen door de microfoon van de portofoon, maar al snel was de stem van de teamleider uit de Audi te horen. “Goedemiddag Terry, ja, nummer 67, rechtsboven, zesde verdieping, jij hebt de leiding hierbij Terry, geef maar aan als je er klaar voor bent”. Inspecteur Hagemeyer keek nog even de omgeving van het flatgebouw rond, waar niet veel beweging te zien was, behalve een vrouw met een kinderwagen die juist voorbij het gebouw liep, keek nog een keer voor de zekerheid omhoog naar het balkon van de flat, waar helemaal niets gebeurde of te zien was, en gaf vervolgens een kort maar krachtig bevel

door de portofoon. Het volgende moment gingen de deuren van de Audi en de BMW open en 7 zwaarbewapende agenten van het AT-team midden Nederland liepen doeltreffend op de voorkant van het flatgebouw af. Nadat de laatste agent de BMW had verlaten, stapte ook Terry uit zijn auto en volgde met een stevige pas, zijn Walter in de hand, het groepje naar de voordeur van het gebouw. De vrouw met de kinderwagen was inmiddels zo ver weg dat ze niets zou meekrijgen van de actie van vandaag. Nog voordat Terry bij de centrale voordeur van de flat was aangekomen was de glazen voordeur al ontgrendeld en liepen de 7 mannen en een vrouw naar binnen. Zoals vooraf was afgesproken namen 4 van hen de lift, de overige leden, inclusief Terry, namen via het centrale trappenhuis de trap naar de zesde verdieping. Ondanks dat elke agent jarenlange ervaring binnen het AT had, waren de spanning en de doeltreffendheid duidelijk van de gezichten af te lezen. Het rook muffig en oud in het trappenhuis. Aan de buitenkant van het gebouw was veel gemoderniseerd, aan de binnenkant duidelijk niet. Een wat oudere dame die op de vierde verdieping de deur naar het trappenhuis opendeed en recht in de gezichten van de naar boven lopende agenten keek, zei iets in haarzelf over de jeugd vandaag, en liep vervolgens iets sneller dan ze waarschijnlijk in normale omstandigheden zou gedaan hebben via het trappenhuis naar beneden. De eerste agent die op de zesde verdieping was aangekomen, opende heel voorzichtig de branddeur en keek door een kier of er menselijke bewegingen op de verdieping te zien zou zijn, wat niet het geval was. Op hetzelfde moment gingen de liftdeuren een paar meter terug in de gang ook een klein stukje open, waar een ander AT lid door een kier van de deur de omgeving aftastte, niets opmerkelijks in de gang kon zien en de andere agenten bij hem in de lift met handbewegingen maande om hem te volgen. Als een slang liepen de 8 politieagenten dicht aan de muur naar de deur waar met zwarte letters het nummer 67 opgeschroefd was. De volgende acties waren door de agenten tientallen, zo niet honderden malen tijdens trainingen in allerlei condities geoefend. De stormram die door de voorste agent was meegenomen sloeg de niet zo stevige en simpele standaard voordeur van de flat compleet uit zijn voegen. De 2 aanwezigen in de flat, een

vrouw van middelbare leeftijd en een man die zonder enige aanpassing voor de tweelingbroer van acteur Danny Trejo zou kunnen doorgaan, keken een moment met een verbaasde blik in hun ogen naar het gat in de muur waar enkele seconden geleden nog een deur zat. De vrouw reageerde verbazend bliksemsnel. Waar ze luttele seconden geleden nog lege handen had, was haar rechterhand nu geklemd om de handgreep van een persluchtbuks, en met de linkerhand bracht ze de buks in de richting van het gat in de muur. Helaas voor haar waren 2 agenten sneller. 4 kogels uit MP7 machinepistolen raakten de vrouw terwijl ze gemeen grijnzend haar buks nog richtte. Een van de 4 SPSX kogels raakte haar voorhoofd met een snelheid van 725 meter per second. De man keek geschokt toe terwijl de vrouw achterover op de oude stoffen bank viel, waarbij ze tijdens het neergaan nog werd geraakt door een vijfde kogel. Dit alles gebeurde in nog geen 2 seconden. Even ontglipte er een soort van rauwe schreeuw uit de mond van de man, waarna hij opstond en een greep deed naar de buks die intussen met een sierlijke boog door de lucht zweefde. Hij had geen schijn van kans. "Niet doen Ron, anders eindig je net als je vrouwelijke partner hier". De man keek met een woeste wilde blik naar de richting waaruit iemand zijn naam noemde. "Ik zeg het niet nog een keer, gewoon niet doen". Inspecteur Hagemeyer kwam achter een van de agenten van het arrestatieteam vandaan en richtte zijn eigen wapen op de man die een moment leek te twifelen tussen toch het wapen pakken, die intussen kletterend op de vloer naast hem was gevallen, of toch de gezonde weg kiezen. "Als er 8 lopen op je gericht zijn, is het niet heel verstandig om te twifelen aan je acties Ron, kom achter die tafel vandaan met je armen in de lucht". Nog steeds twijfelde de man, zijn blik ging naar de andere kant van de kamer waar ook een deur zat. "Ron, laatste maal, handen omhoog en loop voorzichtig deze kant op". "Vieze smeris", de man stak zijn beide armen in de lucht en liep in de richting van de agenten. "Wijze keus, ga op de grond liggen met de armen naar de zijkant, doe het nu". Een van de andere leden van het arrestatieteam liep met een boog om de man heen, wachtte tot de deze op de grond lag, draaide niet zo heel voorzichtig de armen van de tweelingbroer van Danny Trejo naar diens rug en klikte de

handboeien om de handen van de man. Inspecteur Hagemeyer richtte zijn blik inmiddels op de koffietafel, daar lagen 7 mooie pakketjes, allemaal even groot, waarvan er 2 geopend waren. “Wat hebben we hier Ron, dat zijn een hoop pilletjes”.

Gelukkig voor het geradbraakte lichaam van Leo stapte de 150 kilo welleswaar net als Leo op Utrecht Centraal uit de trein, maar in tegenstelling tot de jonge Ajax-voetballer liep de man een andere richting uit dan de sprinter die Leo moest hebben voor het laatste stukje van zijn dagelijkse reis. De sprinter van Utrecht naar Hilversum, en het korte fietsstukje naar de woning in Laanwijk. Elke keer was hij weer positief verrast als zijn fiets er nog stond, ook deze maal. 2 maal eerder was dit niet het geval geweest en was hij gedwongen tot een stukje lopen naar huis. Blijkbaar was de fiets die hij nu gebruikte te oud, te lelijk of te iets anders, want het vervoersmiddel stond nog op de precies dezelfde plaats als waar hij deze achter had gelaten. Hij had geen hekel aan het half uurtje fietsen. Het gaf hem net de tijd om zijn hoofd leeg te krijgen van weer een drukke dag. Ook al kwam hij thuis in een leeg en donker huis, het was toch ook wel lekker om alleen thuis te zijn. De volgende dag was het niet nodig om vroeg op te staan; de eerste 4 lessen op school waren vrij omdat de leraren en leraressen zelf een studieochtend ingeroosterd hadden. Tegen de tijd dat hij zijn fiets in de voortuin parkeerde, hoorde hij de kerkklokken in het centrum van het dorp 23.00 slaan. Het was stil op straat. Verderop kon Leo een van de buurtbewoners nog zien die zijn reusachtige herdershond uitliet, aan de overkant van de straat was een andere buurman bezig op zijn buitenverlichting te repareren, maar verder was er geen beweging in de straat. Leo had geluk, terwijl hij de sleutel van de voordeur zocht in de sporttas, begon het zachtjes te regenen. Tijdens het openen van de voordeur moest Leo even denken aan zijn zus. De moorden op hun ouders had broer en zus nog dichterbij elkaar gebracht dat de toch al goede band die ze samen hadden. Hij wist dat het nog ruim 2,5 week zou duren voordat ze weer naar huis zou komen, dat was nu eenmaal de prijs die Carla moest betalen om te bereiken wat ze zo graag wilde zijn, maar toch voelde dit niet erg, niet vervelend, het was haar droom en hij

zou alles doen om haar hiermee te helpen, zelfs als betekende dit dat hij weer alleen thuis zou zijn.

Carlo Torres liep rustig en onopvallend de hoofdingang van het hotel weer binnen. Met hun ervaren ogen keken de beide receptiemedewerkers wel naar hem op toen hij richting de liften liep, maar er was geen enkele reden om aan te nemen dat de man niet als gast in hun hotel thuishoorde. Eenmaal in zijn kamer ontdeed hij zich van de kleding, die zou hij later ergens verbranden, en stapte hij de ruime douchecabine in. Hij had er geen plezier in gehad om de andere man om zeep te helpen. Helaas had hij geen keuze. Even had hij overwogen om de man toch gewoon te laten gaan nadat deze Carlo de gevraagde informatie had gegeven, maar hij kon simpelweg niet het risico lopen of de man iets zou uithalen om zijn missie in gevaar te brengen. Kwestie van risicobeheersing. Natuurlijk zou het lichaam van de man ooit gevonden worden, vroeg of laat, maar dat was niet erg. Elk spootje had hij vakkundig verwijderd en er was absoluut niets wat naar Carlo Torres wees. Nadat hij een lange en verkwikkende douche had genomen, dacht hij een moment na wat de volgende stap zou moeten zijn in zijn zelfgegeven opdracht. Naakt ging hij op het bed zitten. Veel had zijn slachtoffer hem niet kunnen vertellen, maar wat hij hem wel kon vertellen, was nuttig en zeker te gebruiken in de volgende fase.

“Ben je er klaar voor Carla?” De jongen naast haar klonk in ieder geval oprecht. De eerste dag had ze hem niet echt speciaal opgemerkt, hij was er gewoon. Als een van de vele. Maar nu hij naast haar stond, klaar voor de 30 minuten standaard doorloop, leek hij in ieder geval aardig zo op het eerste aanzicht. “Ja hoor, en jij?” Hij keek haar glimlachend aan, “Zeker weten, ik heb heel wat kilometers geoefend”. 98 jongens, en een meisje, variërend in de leeftijd tussen de 18 en 26 jaar, stonden klaar voor het eerste gedeelte van deze dag. Het was nog pikkedonker geweest toen Carla haar alarm was afgegaan. Zacht vloekend was ze uit haar bed gestapt en aan het ochtendritueel begonnen. Nu, nog geen 30 minuten later, stond ze volgepakt midden in de groep jongens die allemaal de droom hadden om net als zij ook marinier te worden. De sergeant-

majoor had het grijzend aan de groep uitgelegd; als 50% van deze groep de eindstreep over 10 weken zou halen, was hij buitengewoon tevreden. “Een enorme dosis doorzettingsvermogen, bijna geen slaap, net genoeg eten om niet om te vallen en onbeschrijflijke fysieke en mentale grenzen verleggen”. Alleen op deze manier, had hij op de eerste dag aan de groep uitgelegd, kan in 10 weken het echte “Mariniers-DNA” worden gekweekt. En als klap op de vuurpijl komt alles nog een keer samen in de finale week, de FINEX. Daarna volgde voor de doorzetters nog 8 weken “Leidinggeven aan Operaties met een geweergroep” en 28 weken “leidinggeven aan Operaties met een peloton”. Het afgaan van het startschot bracht de groep in beweging. Links en rechts renden de jongens langs Carla heen, alsof ze zelf stilstond. De eerste kilometers gingen nog over asfalt, over de Kralingse Zoom, om de Hockeyvelden van R.H.V Leonidas heen, en vervolgens langs de Nesserdijk richting de Nieuwe Maas. Daar moesten de rekruten langs de drassige bodem van de rivier rennen, langs het zuiddiepje, over de Van Brienoordbrug, naar beneden bij het Toepad, en zo weer terug naar de kazerne. Niet makkelijk in sportkleding, moeilijk en zwaar met volle bepakking. Carla was al kapot toen ze de Nesserdijk in de verte zag, maar nu al opgeven was absoluut geen optie. Ondanks de beginnende zeurende pijn in haar heupen en het moeilijk ademen, het feit dat ze in een groepje achteraanliep hielp ook niet echt mee, gaf haar innerlijke stem aan dat ze gewoon verder moest. De jongen die naast haar had gestaan en had gevraagd of ze er klaar voor is, was in geen velden of wegen meer te zien, “die zal wel ergens ver vooraan lopen”, dacht ze in haarzelf. Het groepje van 5 bereikte nu de Nieuwe Maas die als een soort van reusachtige Anaconda door het Rotterdamse landschap heen kronkelde. Natuurlijk begon het ook nog te regenen, zachtjes welleswaar, maar al snel waren de 4 jongens en Carla nat doorweekt, van het water en van het zweet. De jongen die nu naast haar liep had het zwaar kon Carla zien. Vreemd genoeg, of eigenlijk heel menselijk genoeg, deed dit haar net een beetje meer energie geven. Ze besloot om te proberen van het groepje weg te lopen. Een van de andere jongens had blijkbaar hetzelfde idee want net voordat Carla het tempo iets probeerde op te voeren, deed

hij hetzelfde en kon ze hem volgen. Haar lichaam was het duidelijk niet eens met deze actie, want de pijn in haar heupen begon nu echt vervelend te worden. Door de pijn heen bijtend volgde ze het spoor van de jongen, het groepje van nu nog maar 3 achter hun latend. Gelukkig werden de contouren van de Brienoordbrug langzaam zichtbaar in de verte, wat betekende dat het tweetal nu de helft van de duurloop had bereikt. Carla bedacht zich dat ze nu pas 15 minuten aan het rennen was, maar het voelde als veel langer. De jongen naast haar keek even opzij, waarbij de glimlach die hij probeerde te laten zien meer op een soort van pijnlijke grimas leek, maar wel als onzichtbare teken dat ze het nu samen moesten volbrengen. Het moest voor de bestuurders van de auto's op de brug een vreemd gezicht wezen om de soldaten al rennend en in volle bekapping over de brug te zien lopen, maar op dit moment kon het Carla werkelijk helemaal niets schelen. Ze moest en zou de kazerne al rennend bereiken, koste wat het kost. Gelukkig was het inmiddels gestopt met regenen. Een klein beginnend zonnetje probeerde om door het donkere zware wolkendek heen te breken. De kleine smalle trappen die van de brug naar beneden liepen richting het oude Toepad waren door de regen gevaarlijk glad geworden, en het kosten het tweetal moeite om met een snelle stap en zonder te vallen het pad te bereiken. Vandaar was het nog ongeveer 10 minuten rennen naar de kazerne. In de verte konden ze andere soldaten al de grote zware poorten van de Marinierskazerne zien binnen gaan.

De vrouw liep weliswaar alleen, maar de 2 grote brede mannen in maatpakken waren niet ver weg. Nooit. Voor deze keer had ze haar trouwe hond op de boot achtergelaten. Als ze naar rechts zou kijken, kon ze haar Guy Couach 100 rustig deinend op de golven van de Caribische zee in de baai zien liggen. Het was warm op het eiland. Sint-Maarten was voor haar altijd een stukje land geweest waar ze rustig en zonder gestoord te worden, zich kon begeven. Voordat ze besloot om een boot aan te schaffen en zo nergens als inwonende geregistreerd te zijn, had ze serieus overwogen om een huis te kopen op het eiland. Het eiland was klein genoeg om eventuele opvallende zaken of bezoekers vroeg op te merken, maar groot genoeg om er te wonen zonder zelf op te vallen.

Daarnaast had het eiland een internationale luchthaven, stonden er mooie huizen te koop, en was het klimaat van gemiddeld 27,2 graden per jaar buitengewoon prettig. Ze droeg vandaag een opvallend gele jurk tot net boven haar knieën, met witte pumps die ze de dag ervoor had gekocht bij Longchamp. De man die de reden was van haar huidige verblijf op het eiland zat rustig een krant te lezen op een bankje die uitkeek over de zee. Een blikje met Pepsi-Cola stond bij zijn voeten. “Je bent mooi op tijd Patty, dank je dat we elkaar hier kunnen ontmoeten”. De man had zichtbaar moeite om tegen de zon in te kijken, ondanks de zwarte zonnebril die een deel van zijn opvallend grote neus bedekte. “Geen enkel probleem Roger, ik kom hier graag”. De vrouw ging zo elegant mogelijk naast de man op het bankje zitten, onderwijl een blik van verstandhouding met de beide bodyguards uitwisselend die achter haar waren aangelopen maar nu op respectabele afstand bleven staan. “Ik ben hier jaren geleden eens eerder geweest, op vakantie”, vertelde de man terwijl hij naar de zee keek. “Er is niet heel veel veranderd”. Onbewust keek ook de vrouw die kant nu op, “Wat kan ik voor je doen Roger, kan mijn Organisatie je ergens mee van dienst zijn?”. De man keek de vrouw een ogenblik vertwijfeld aan, alsof hij niet meer wist waarom hij hier op het bankje had plaatsgenomen, maar hij herstelde zich snel en wende zijn blik weer richting het water, “Toen ik je Organisatie verleden jaar benaderde om voor ons een opdracht uit te voeren, was ik eerlijk gezegd zeer sceptisch over de uitkomst”. Hij draaide zijn hoofd richting de vrouw en keek haar nu ernstig aan, “Ik wil dat je Organisatie weer een opdracht voor ons uitvoert Patty”. De vrouw keek de man vragend aan, alsof ze wachtte op een vervolg, “Dat kan natuurlijk Roger, maar dat had je ook via de normale kanalen kunnen aangeven, daarvoor hoeven wij elkaar niet te ontmoeten”. De man antwoorde niet meteen, alsof hij goed wilde nadenken over het antwoord, “Dat zou ik ook gedaan hebben als mijn verzoek op hetzelfde niveau zou liggen als de eerdere opdracht”. De interesse van de vrouw leek nu wel aangewakkerd, ze schoof een paar centimeter dichters naar de man toe, als een verliefd stelletje die voor de eerste maal samen op een bankje zaten, “Ik luister Roger”. De man nam eerst een klein slokje

van zijn blikje met Pepsi Cola, "Je bent bekend met mijn ondernemingen Patty, we doen zaken over de hele wereld", hij kon een glimlach niet onderdrukken, "vuurwapens bijvoorbeeld hebben ze tenslotte overal tegenwoordig nodig". De vrouw knikte als teken dat ze dit stuk van het verzoek van de man begreep, "We hebben een hele mooie, en grote, opdracht ontvangen van een nader te noemen Oost-Europees land, een order waarbij we hun militairen mogen voorzien van nieuwe infanteriewapens, een hele mooi order mag ik wel zeggen, een miljoenenproject". De vrouw bleef de man geïnteresseerd aankeken, onderwijl al nadenkend wat de opdracht nu zal kunnen zijn. "De opdracht kwam direct van hun ministerie van defensie, dus alles in kunnen en kreuken dachten wij". "Dus niet", zei de vrouw, 'anders zaten wij hier niet". De man knikte, "De contracten waren getekend, het feest gepland om het maar even te zeggen, maar toen begon hun nieuwe President, die vorige maand op een niet zo democratische manier werd gekozen, en torpedeerde de order. Hij keek zijn gesprekspartner voor een moment met een blik van teleurstelling aan, alsof hij ervan uitging dat ze nu, op deze plek, al iets aan de situatie kon veranderen, "Hij wilde de order bij een andere partij onderbrengen, een lokale concurrent, een waar hij ongetwijfeld voor zichzelf een mooie bonus mee kon afspreken". "Ik snap je Roger, en nu wil jij dat wij dit rechte trekken voor je, correct?" De man keek de vrouw met een bijna smekende blik aan, "Ja, die President moet verdwijnen, het liefs helemaal, als hij maar verdwijnt". De vrouw reageerde niet direct op het verzoek van de man, dat was ook altijd een bijzonder sterk punt van haar geweest, zelfs toen ze nog een gewone burger was, ze kon heel goed in haar hersenen analyseren wat haar gevraagd werd. Daarnaast had ze de bijzonder gave van vooruit kijken. Ze kon heel goed vooruitzien wat eventuele consequenties zouden zijn, via verschillende wegen. "Dat kunnen wij voor je regelen Roger, als we het eens worden over de terms & conditions zet ik ons team vandaag nog aan het werk". Een glimlach verscheen op het gebruikte gezicht van de man naast haar, "Ik had niet anders verwacht Patty, dank je". Het gezicht van de vrouw bleef onbewogen, "bedank me maar als we het eens worden, wat is de waarde

van het contract Roger?" De man wist wat komen zou, het kon alleen geen kwaad om zich even van de domme te houden, "Je bedoelt het volledige contract Patty?" De vrouw knikte, "Bijna een half miljard, Amerikaanse dollars". "Dat is een mooi contract Roger, ik wil 10% van de waarde als betaling!". De man draaide zijn hoofd weer naar de zee en knikte, "Je vraagt veel, maar ik weet dat jullie ook veel leveren, akkoord Patty, laat me dit even intern kortsluiten maar ik reken op je, je hoort snel van mij".

Wakker worden was niet bepaald een hobby voor Leo. Althans, wakker worden op de wekker niet. Deze morgen was niet anders. Ondanks dat hij niet vroeg naar school moest, wilde hij toch redelijk op tijd opstaan. Voor zijn gevoel lag hij net 5 minuten in bed toen dat verdomde alarm afging. Hij had expres zijn wekker aan de andere kant van zijn slaapkamer gezet zodat hij zijn bed wel uit moest om dat ding tot zwijgen te brengen. Geeuwend liep hij direct door naar de badkamer. Vandaag had hij gelukkig geen voetbaltraining. 3 uurtjes school, waarvan een met een proefwerk, zodat hij om 14.25 alweer klaar zou zijn. Daarna had hij afgesproken met Maarten om eindelijk weer eens samen iets leuks te doen. Sinds Maarten eigenlijk vrij plotseling met voetballen was gestopt en nu al zijn energie en tijd in het wielrennen op de weg stopte, zagen de beide vrienden elkaar steeds minder. Beetje rondhangen in het centrum van Laanwijk, patatje of een ijsje eten, gewoon een middag zoals hij de afgelopen maanden veel te weinig had gedaan. Soms voelde het alsof elke dag een herinnering was van de vorige dag. Slapen, school, voetbaltraining, eten, slapen. Dat hij nu alleen thuis was hielp ook niet echt mee om de sleur van de dag te doorbreken. Hij kon gelukkig goed alleen zijn, maar niet te veel, en niet te lang. Nadat hij voor de televisie het nieuws kijkend zijn ontbijt had genuttigd, besloot hij om toch maar een rondje hard te lopen. Nadat hij een uur later weer thuis was gekomen, nam hij een lange, warme douche, een uitgebreide lunch waarbij hij voor zichzelf 3 gebakken eitjes had bereid, en kleepte hij zich aan voor school. Een normale blauwe spijkerbroek, een T-shirt met daarover een lichte sweater, het was misschien niet koud buiten, de weervrouw had aangegeven dat het een mooie redelijk warme

dag zou worden, maar Leo had liever een truitje extra aan dan een jas. Best wel in een goed humeur stapte hij de voordeur uit. Gelukkig stond zijn fiets nog tegen de voorgevel aan. Een buurman die blijkbaar rond het middaguur naar zijn werk ging stak ten groet zijn hand uit naar Leo. Vroeger was het fietstochtje van huis naar school en omgekeerd altijd gewoon een fietstochtje. Na het voorval van een half jaar geleden was vooral de plek bij de bushalte voor altijd een vervelende plek om langs te fietsen. Er was natuurlijk niets meer te zien op de plek, maar elke keer als hij erlangs fietste dwaalde zijn gedachten toch weer af naar de gebeurtenissen. Ook deze maal. Bus 30, die van het centrum van Laanwijk naar het centraal station in Hilversum, stond te wachten op passagiers, terwijl de chauffeur buiten zijn bus een sigaret stond te roken. In gedachten vroeg Leo zichzelf af of hij ooit hier voorbij kon komen zonder het te herinneren. Een oudere dame op een elektrische fiets passeerde de jonge fietser en bracht hem weer terug naar de realiteit van vandaag. Voor hem fietste een groepje van 3 meisjes die bij Leo in dezelfde klas zaten. Hij besloot om achter het driet al te blijven fietsen, tijd zat en het was redelijk mooi weer, en toegegeven, het uitzicht voor hem was natuurlijk ook niet vervelend...

“Dat is toch bijna zo op het eerste oog voor een miljoen of meer aan pillen chef, een mooie vangst voor vandaag”. Hoofdagent Erik Jacobs keek trots naar de zakken die nu op de achterbank van hun dienstauto lagen. Terry Hagemeyer kon het niet laten om met een glimlach naar de blik van zijn agent te kijken. Als een kind in een snoepwinkel. “Heeft de uniformdienst de flat afgegrendeld Erik?” De hoofdagent keek even op van de zak met pillen, alsof hij gestoord werd tijdens het kijken van een spannende thriller, “Ja, de Forensische rechercheurs zullen in de loop van morgen de flat onderzoeken chef”. Terry Hagemeyer keek lichtelijk geïrriteerd naar zijn assistent, “Hou er toch eens mee op om mij chef te noemen Erik, het is Terry, of als je het formeel wilt houden, Inspecteur”. “Sorry chef, eh, Terry”. De beide agenten hadden de gearresteerde man en vrouw overgedragen aan agenten van de afdeling ernstige delicten en reden nu rustig door de stad terug op weg naar het Hoofdbureau van de politie in Hilversum. “Zeg Inspecteur, ik wil je eigenlijk iets persoonlijks

vragen als het mag?”. “Natuurlijk Erik, zeg het maar”. Even was er een moment van vertwijfeling in de gedachtegang van de hoofdagent te bespeuren, “Nou, het bevalt me goed hoor, zo hier op het Hoofdbureau en min of meer als je assistent, maar ik wil weer gaan studeren. Ik heb niet voor niets mijn HBO Psychologie en Coaching gedaan”. Terry Hagemeyer keek zijn assistent vragend aan, “Wil je dan weg bij de politie, of wil je intern gaan studeren?” “Nee, ik wil zeker niet weg bij de politie, mijn vader zou me direct het huis uit zetten. Ik wil intern gaan studeren, meer de richting van een Masteropleiding recherche gaan volgen”. “Okay, prima keuze, mooie opleiding ook, dan kunnen we dus nog lang van je gezelschap genieten lijkt me”. “Dat denk ik ook ja Terry, ik wil als specialisatie de richting van anti-terreur op”. Nu keek hij zijn Inspecteur vragend aan, “Dus jij zal mijn aanvraag goedkeuren, als ik deze indien?” Glimlachend gaf Terry de hoofdagent een klapje op zijn schouder, “absoluut Erik, dien maar in, ik teken wel voor de autorisatie”.

Ze was een aantrekkelijke vrouw van een moeilijk te schatten leeftijd, die haar best had gedaan er zo veel mogelijk als een grijze muis uit te zien. Ze had geen make-up op en had niets aan haar haar gedaan. Carlo had haar een keer eerder gezien tijdens een operatie voor de Organisatie in Moscow, waar vrouwen zich graag opdoffen, en ze had hem verrast met haar authentieke California-look; hoog geföhnd haar, veel lipstick, hoge hakken van 5 centimeter en van die kousen met een naad op de kuit. Een 100% andere verschijning nu dan in Moscow, toen hij dacht dat ze een gewone analist was die de Organisatie van achtergronden voorzag. Nu kon hij het moeilijk laten of eens goed naar haar te kijken vanaf het tafeltje waar hij aanzat. Terwijl ze van hem wegliep in de richting van een luxueus kantoorpand aan de overkant van het plein, genoot hij in de Italiaanse zon van zijn tweede espresso. Zij was de volgende stap in zijn plan. Het had hem niet veel tijd en moeite gekost om haar te vinden. Althans, zonder de nuttige informatie van de niet meer in leven zijnde man had het hem waarschijnlijk wel iets meer tijd gekost, maar uiteindelijk had hij haar ook wel gevonden. In plaats van analist was ze nu opgeklommen naar Hoofd van de Midden-Europese activiteiten binnen de Organisatie. Een mooie carrière-stap, bedacht Carlo Torres

zich. Jammer voor haar dat ze niet meer lang van deze functie zou kunnen genieten. Het kon niet anders. Ze zou nooit uit zichzelf vertellen waar de Organisatie op dit moment mee bezig was, en ze zou zeker niet aan hem onthullen waar zijn einddoel zich bevond. Als ze dat al wist natuurlijk. Hij had de afgelopen dagen voor zichzelf een schema opgesteld waar de kopstukken binnen de Organisatie zich bevonden, en wie van deze voor zijn volgende stap de makkelijkste was om te benaderen en om hem van de benodigde informatie te kunnen voorzien. Het waren er 7 geweest. 4 mannen en 3 vrouwen. De vrouw die hij nu van een afstand bekeek was voor hem de minst bekende, maar wel degene die hem om verschillende redenen het meest logische was om informatie uit los te krijgen. Zeker niet omdat ze een vrouw was, die fout zou hij niet maken, maar wel omdat hij wist dat ze een van de favorieten van de Vrouw was. De kans bestond dat de vrouw die nu de deur van het kantoorpand probeerde te openen, de opvolgster van de oprichtster zou worden in de niet zo verre toekomst. Niemand leeft tenslotte voor eeuwig, en in de wereld waarin zij zich bevond, was de levensverwachting nu eenmaal lager dan in de zuivelindustrie. Glimlachend, maar altijd geconcentreerd en precies wetende wat er zijn directe nabijheid gebeurde, keek Carlo Torres naar de deur waarachter de vrouw nu was verdwenen. Hij zou haar een uurtje of 2 geven. De dag ervoor had hij zich, verkled als straatmuzikant, een goed beeld kunnen vormen wie er allemaal het kantoorpand aan de Montnapoleone in en - uitliepen. Als saxofoon-speler viel hij niet op tussen de andere muzikanten en straatartiesten die ieder op hun eigen manier een schamel inkomen probeerde te verdienen op deze manier. Zo slecht was hij blijkbaar niet want het had hem toch mooi 20 EURO opgeleverd. In het oude maar nog steeds zeer statige pand bevonden zich verschillende ondernemingen. Een soort van industriegebiedje voor allemaal kleinere soms wat schimmige ondernemingen. Het was via het internet simpel geweest om uit te vinden achter welke schuil-onderneming de Organisatie hier een dependance had. Stilletjes glimlachend moest Carlo Torres toegeven dat de gekozen bedrijfsnaam "Impresa Di Pulizie – Sempre pulito" doeltreffende gekozen was. Hij had in de Italiaanse